I чужому научайтесь,
Свого не цурайтесь...
Т. ШЕВЧЕНКО

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація
"Svoboda", 81-83 Grand St
Jersey City, N.J. 07303
434-0237
434-0807
УНСоюз: 435-8740
— Тел. в Ню Йорку: —
BArcly 7-4125
УНСоюзу: BArcly 7-5337

РІК LXXIV. Ч. 155. TWO SECTIONS (SECTION 1) ДЖЕРЗІ СИТІ І НЮ ЙОРК. СУБОТА, 26-го СЕРПНЯ (AUGUST) 1967 No. 155. VOL. LXXIV

ОСТАННІ ВІСТІ

П'ятниця 25-го серпня 1967

В АМЕРИЦІ

СЕНАТ СХВАЛИВ ЗАКОНОПРОЄКТ, з якого скористають 5 мільйонів військових ветеранів, які служили у збройних силах цієї країни від 1955-го року. Сенат схвалив цей проєкт 23-го серпня, а Палата його прийняла минулого тижня. Коли президент Джансон підпише цей проєкт ще цього місяця, то ветерани скористають із нього вже від 1-го вересня. Ветерани дістають стипендії на навчання в гайскулах, коледжах і фахових школах. Неодружені дістануть місячно $ 130, одружені без дітей по $ 155, а одружені по $ 175. На кожну дитину більше буде додаток по $ 10. Ветерани матимуть право на пенсії, медичну опіку і на низькопроцентові позички на будову домів.

ГОЛОВА СПІЛКИ ОБ'ЄДНАНИХ АВТОМОБІЛЬНИХ робітників Волтер П. Рутер скликав на середу 30-го серпня наради Виконної Ради цієї спілки, щоб схвалити тактику дальшої боротьби проти власників автомобільних корпорацій в справі нового договору про працю. Старий договір кінчається 6-го вересня, і 7-го вересня може початися страйк, якщо до того часу не прийде до порозуміння. В Дженерал Моторс Корпорейшен працюють 375,000, в Моторовій Корпорації Форда 152,000 і в Корпорації Крайслера 95,000. Робітники в Дженерал Моторс домагаються платень із всіми додатками по більше як по $ 4 за годину праці. В понеділок Дж. М. має дати відповідь на домагання робітників.

МАЙЖЕ ТРИ АМЕРИКАНСЬКІ РОДИНИ з кожних десятьох родин мали в 1966-му році прибутки $ 10,000 або і більші, — так стверджує Бюро перепису населення. Таких родин в минулому році було у ЗДА 14.5 мільйона, або коло 30 відсотків всіх родин. Треба додати, що в 1965-му році таких родин було тільки 25 відсотків. 44 мільйони білих родин мали пересічні прибутки по $ 7,722, а 5 мільйонів чорних родин, головним чином негрів, мали пересічний прибуток по $ 4,628. Прибутки по $ 10,000 і більше мали 31,6 відсотка всіх білих родин, і тільки 12.2 відсотка всіх небілих родин.

БЕРІ ҐОЛДВОТЕР, промовляючи до републіканських провідників в Конґресі, заявив, що президент Джансон „бавився в політику", коли спізнився з висилкою федерального війська до Дітройту, щоб припинити расові заворушення. Як відомо, губернатор республіканець Джордж Ромні просив Президента прислати федеральне військо, бо вояки Національної Ґвардії не могли дати собі ради з заворушниками. Ґолдвотер сказав: „Президент грався дрібничками, коли Дітройт горів; він забавлявся, коли люди гинули. Вкінці він обернув все проти республіканського губернатора". Представник Уряду, заступник головного прокуратора Воррен Крістофер відповів, що це Голдвотер хоче використати нещастя в Дітройті для партійних політичних цілей. „Заява Голдвотера шкодить американському народові". — сказав Хрістофер.

ГОЛОВА ОКРЕМОЇ КОМІСІЇ, визначеної президентом Джансоном, сенатор демократ з Ореґону Вейн Морс, заявив представникам спілок залізничників, що вони повинні вияснити, чому не можуть прийняти тих рекомендацій, які предложила їм ним очолювана Комісія в справі підписання нового договору про працю. Переслухання в цій справі відбудеться 29-го серпня. Якщо обидві сторони не порозуміються, то згідно з законом Комісія передасть представникам обидвох сторін 15-го вересня своє рішення в справі нового контракту, і це рішення обов'язуватиме обидві сторони, якщо вони до 30-ох днів самі не порозуміються.

У СВІТІ

ІРАН ДІСТАВ ЗГОДУ ВІД ЗДА ЗАКУПИТИ ТУТ один ескадрон американських джетових бомбовиків Ф-4 „Фантом", які розгортають суперсонічну швидкість на 1.500 миль на годину. Ті бомбовики виявили свою вищість на совєтськими МІҐ-ами при налетах проти Північного В'єтнаму. Іран заплатить за них 40 мільйонів дол. В січні цього року Іран закупив в СССР зброї на 110 мільйнів дол., але шах (король) Різа Палеві з притиском заявив, що Іран залишається у прозахідньому Центральному оборонному пакті. Різа Палеві закінчив дводенні ділові наради у Вашинґтоні з президентом Джансоном, віцепрезидентом Гомфрі, державним секретарем Раском і ін.

БРИТІЙСЬКИЙ ЩАРЖ Д'АФФЕ У ПЕЙПІНҐУ ДОНАЛД ГОПСОН ПЕРЕСЛАВ ноту протесту проти спалення будинку британської амбасади та побиття його й інших членів амбасади три дні тому, — вклавши ту ноту в коперту і вкинувши її до поштової скриньки. Британське дипломатичне представництво позбавлене в Комуністичному Китаї свого приміщення, меблів і будь-якого канцелярського устаткування і спаралізоване у своїй діяльності. Коли стався той дикий напад „червоноґвардійців" на амбасаду — всі її члени були зібрані в одній кімнаті. Вони чудом врятувались: втекли на вулицю, де китайські вояки й поліцисти „відбили" їх від юрби та вможливили переїзд до інших амбасад.

ФРАНЦУЗЬКИЙ УРЯД РІШИВ ЗБІЛЬШИТИ допомогу Франції канадійсько-французькій провінції Квебеку, давши таким чином підтримку президентові де Ґоллеві, який спричинив світовий шум своїм виступом у Монтреалі та окликом „Хай живе вільний Квебек". Франція має живі зв'язки з французькими культурними установами у Квебеку, як теж висилає туди своїх вчителів і професорів. Про цю нову допомогу Франція не повідомила канадійського уряду.

ТРИ МІНІСТРИ В ФРАНЦУЗЬКОМУ УРЯДІ, ЧЛЕНИ НЕЗАЛЕЖНОЇ ПАРТІЇ, ЗАЯВИЛИ свою солідарність „з діями уряду", заперечивши цим газетні здогади, що Незалежна партія, яка має у французькому парляменті 44 мандати і своїми голосами запевняє парляментарну більшість урядові де Ґолля, відкличе тих міністрів і перейде до одвертої опозиції. Голова тієї партії Жіскар д'Естень різко скритикував публічно де Ґолля за його виступ у Канаді, за його становище в ізраїльсько-арабському конфлікті та його соціяльно-економічну політику.

ДАНСЬКИЙ УРЯД ВІДКИНУВ НОТУ комуно-китайської амбасади у Копенґазі, в якій китайські комуністи протестували проти карикатури в одному данському часописі: як китайський дракон грізно охопив Мао Тсе-тунґа, що показує йому книжечку з своїми цитатами. Данський уряд відповів, що він не контролює вільної приватної преси. Вся данська преса глузує з тієї китайської ноти.

„Міська коаліція" домагається, щоб Уряд створив мільйон варстатів праці

Вашинґтон. — 24-го серпня тут нараджувалися понад 800 посадників міст і бизнесменів, представників зорганізованої праці, Церков і провідників в боротьбі за громадянські права, які самі назвали себе „Міською коаліцією", і які домагаються, щоб Уряд з допомогою приватних компаній знайшов один мільйон нових варстатів праці, щоб можна було дати працю всім тим, які в міських осередках її не мають, що спричиняє расові та громадянські заворушення. Ця Міська Коаліція закликає Уряд визначити чергу, що треба в цій ділянці найперше здійснювати. Головним промовцем на зборах був нюйоркський посадник Джан Ліндсей, який сказав, що треба „створити національну коаліцію тих, які дбають про міста та їх населення". Збори прийняли „засади праці й цілі та зобов'язання", які мають вести до поліпшення життя в містах на різних відтінках. В резолюціях оця Міська коаліція домагається: 1. Конґрес і Уряд повинні подбати принаймні про один мільйон нових варстатів праці, щоб дати працю безробітним. Ця праця може бути в будовах нових шкіл, бібліотек, парків, автострад і вулиць та шпиталів. 2. Уряд повинен співпрацювати з приватним промислом, який має допомогти знайти нові варстати праці та дати фаховий перевишкіл робітникам. 3. Треба поробити наполегливі кроки в тому напрямку, щоб кожний американець мав відповідне мешкання. Щороку треба б будувати один мільйон мешканевих одиниць для родин із малими й середніми прибутками. Присутні гаряче оплескували посадника Ліндсея, який сказав, що треба зліквідувати дещо американські зобов'язання у відношенні до закордону в користь зобов'язань у відношенні до американського народу.

Республіканці пропонують програму допомогти сільським районам

Вашинґтон. — Республіканський Крайовий Координаційний Комітет предкладає п'ятипунктову нову програму, щоб припинити переселення сільського населення до міст. В цій програмі проєктується кращі школи для сільських районів, вишкіл до фахової праці та нові варстати праці для того сільського населення, яке не має праці на ріллі. Пропонується поліпшити можливості лікування сільського населення. Уряд повинен заключувати контракти з тими фірмами, які можуть дати працю сільському населенню. Цю програму республіканців опублікував голова Крайового Республіканського Комітету Рей С. Блісс. До Координаційного Комітету входять бувший президент Д. Д. Айзенгавер, бувші кандидати на президентів Ричард М. Ніксон і Беррі Ґолдвотер, республіканські провідники в Конґресі та 8 губернаторів, в тому і нюйоркський губернатор Нелсон А. Рокефеллер. Республіканці вважають, що втеча сільського населення до більших міст є подвійним злом, бо погіршує ситуацію в містах, і спустошує сільські райони. Республіканці закидають демократам, що вони не дбають про сільські райони, де механізація рільництва забирає людям працю.

Москва не допустила спортовців з СССР до участи у студентській спартакіяді в Токіо

Совєтська преса, в тому, „Радянська Україна" з 20-го серпня, повідомила, що спортовці з СССР, в тому і з УССР, не візьмуть участи у цьогорічній всесвітній спартакіяді - універсіяді в Японії. Як причину потано те, що Міжнародна Федерація Університетського Спорту, ФІСУ, і Японський комітет ігор заявили спортовцям з комуністичної Північної Кореї, що вони мають виступати під державною назвою вільної Південної Кореї — Корейська Студентська Спортивна Асоціяція, КССА, бо згадані організації не визнають „законної", як це твердить совєтська преса, назви комуністичної Кореї „Корейська Народно-Демократична Республіка". Тому північно-корейські студенти, чи їхня влада, відмовились від участи в спартакіяді в Токіо, а за ними тепер і совєтські та чехо-словацькі студенти. Сама ж спартакіяда від такої відмови багато не втратить, бо замість сподіваних до 2 000 атлетів-студентів з усіх країн, у ній візьмуть участь таки понад 1 500 спортовців з одних тільки країн вільного світу, не враховуючи тих сателітних країн, які, може, візьмуть участь всупереч політиці Москви.

ЗДА дораджують Ізраїлеві — продовжити термін арабським поворотцям

Єрусалим. — Американський амбасадор в Ізраїлі Волворт Барбур передав ізраїльському урядові пораду від американського Уряду, щоб ізраїльський уряд продовжив термін для повороту на окуповані Ізраїлем землі арабських втікачів. Властиво, річ іде тільки про арабів, які втекли з території по правому березі Йордану, яка належала до Йорданії. Таких втікачів до Йорданії було яких 120.000 до 170.000. Ізраїль погодився на їх поворот під двома умовами: що кожний втікач зокрема має зголосити своє бажання вернутися і виповнити відповідний квестіонар, та що остаточний термін для повороту буде 31 серпня ц.р. Однак йорданські власті твердять, що при теперішньому темпі тієї поворотної акції зможуть вернутись до 31 серпня ц. р. найвище 40.000 арабів. Ізраїльський уряд противиться продовженню того остаточного терміну, розгнівавшись на заяви деяких йорданських міністрів і буцім-то самого короля Гуссейна, які заохочували втікачів, щоб вони вертались на окуповану тепер Ізарїлем територію і стали „терням в ізраїльському тілі". Знову ж західня, зокрема американська дипломатія, яка працює над знайденням плятформи замирення між Ізраїлем і його арабськими сусідами, лякається, що негативне становище Ізраїлю щодо арабської репатріяції загострить атмосферу.

В ДІТРОЙТІ ЗБЕРЕТЬСЯ РАДА ГЕТЬМАНСЬКОГО РУХУ

Дітройт. — Президія Ради Гетьманського Руху повідомляє, що в днях 2 - 3 - 4 вересня 1967 р. в Дітройті відбудеться четверта сесія Пленуму Ради Гетьманського Руху, на якій буде розглянено актуальні проблеми української політики та Гетьманського Руху. Повідомлення підписали голова і секретар президії Ради А. Кмета і А. Москаленко.

ЗДА І СССР ПРЕД'ЯВИЛИ У ЖЕНЕВІ ПРОЄКТ МІЖНАРОДНОГО ДОГОВОРУ ПРОТИ ПОШИРЕННЯ АТОМОВОЇ ЗБРОЇ

Женева. — Вільям Фостер і Алексєй Рощін пред'явили — кожний окремо — ідентичний текст проєкту міжнародного договору проти поширення атомової зброї 17-членній Конференції роззброєння, формально — Підкомісії Об'єднаних Націй для справ міжнародного роззброєння. 18-ий член тієї Підкомісії, Франція, від самого початку її існування, себто 1962 року, не брала в ній участи. Совєтський Союз рішився в останній хвилині не пред'являти того тексту договору разом з ЗДА, тільки окремо, мабуть з уваги на китайських комуністів, щоб вони не закинули знову большевикам, що ці останні тягнуться завжди у хвості „американських імперіялістів". Той текст проєкту договору складається з обширного вступу, в якому з'ясовується причини і цілі договору та з вісьмох статтей. Найголовнішим їх змістом є зобов'язання всіх існуючих атомових держав не передавати неатомовим країнам своєї атомової зброї ані постачати їм матеріялу для будови власної атомової зброї, ні не сприяти таким старанням неатомових держав. Договір не перешкоджує неатомовим державам користуватись атомовою енерґією для мирових цілей. Термін важности договору — не обмежений, але після 5-ох років він має бути перевірений і, за порозумінням змінений. Договір стає важним, коли ратифікують його всі „сиґнатарі", але в договорі покищо пропущено, хто саме має бути тими головними сиґнатарями. Так само пропущено покищо цілу третю статтю договору, яка трактує про міжнародну контролю задля непорушного зберігання того договору: ЗДА, йдучи назустріч неатомовим державам, головно Західній Німеччині й Італії — хочуть, що в перших трьох роках ту міжнародну контролю переводив т. званий Евратом, себто Европейська Комісія Атомової Енерґії, членами якої є шість західньо-европейських держав, члени Европейської Економічної Спільноти (Франція, Західня Німеччина, Італія, Бельгія, Голляндія і Люксембурґ), а щойно після трьох років ту контрольну інспекцію мала б перейняти Міжнародна Комісія Атомової Енерґії ОН з централею у Відні. Західня Німеччина, Італія й інші европейські союзники Америки зголосили острах, що Совєти, які є членами Міжнародної Комісії Атомової Енерґії, будуть використовувати ті контрольні інспекції для власного промислового шпигунства ЗДА і СССР сподіваються, що в цій справі зможуть осягнути компроміс. Якщо Женевська конференція осягне порозуміння щодо тієї точки і взагалі схвалить той проєкт, то він перейде осінню цього року на розгляд і схвалення нової Генеральної Асамблеї Об'єднаних Націй. З 5-ох існуючих атомових держав — Франція і Комуністичний Китай не підпишуть того договору. Індія узалежнює підписання його від ґарантії її забезпеки проти атомової загрози збоку Китаю.

Президент прославляє договір

Президент Джансон проголосив заяву, в якій прославляє зголошення Америкою і Совєтами на Женевській конференції роззброєння проєкт договору проти атомової енерґії, як знаменний і гідний признання крок вперед на шляху до міжнародного політичного відпруження. Президент ствердив, що від 1945 року 5 держав осягнули атомову зброю, а навіть „одної атомової держави було б забагато". Ситуація погана — заявив президент Джансон - і той договір перешкоджує, щоб вона стала гіршою. Пред'явлений у Женеві договір „скріплює безпеку" у світі. Президент ствердив, що він доручив В. Фостерові вживати всіх заходів, щоб довести до підписання того договору.

Голова ОбВУА д-р В. Ґалан виголосить доповідь і роздасть нагороди під час концерту молоді на „Союзівці" у честь 50-річчя Української Національної Революції

Союзівка, Керґонксон. — Голова центральної української комбатантської організації Об'єднання б. вояків українців в Америці (ОбВУА) д-р Володимир Ґалан виголосить в суботу 26 ц. м. на „Союзівці" доповідь на тему „Українська Національна Революція" під час концерту, що його у честь 50-тиріччя тієї найбільшої в новітній історії події влаштовують учні курсів українознавства та працівники „Союзівки". Д-р Ґалан роздасть всім 50-ом учасникам отих курсів українознавства від ОбВУА — на пам'ятку того свята — книжку д-ра Степана Ріпецького „Українське Січове Стрілецтво", видання „Червоної Калини в Ню Йорку. ОбВУА приєднавшись до ініціятиви української молоді, згуртованої на курсах українознавства та на літній сезоновій праці на „Союзівці", причиниться тим самим до піднесення урочистого настрою тієї патріотично-мистецької імпрези. Конферансьє, як звичайно, — Володимир Гентиш. Слід пригадати, що в неділю 27 серпня ц. р. у тій самій великій залі „Веселки" редактор Богдан Кравців виголосить доповідь на тему „Молоді письменники в Україні". У зв'язку з нагінкою большевицького режиму проти тих молодих українських письменників, які виламлюються з шорів накладаних на всю літературу в СССР, спеціяльно ж в Україні, — та доповідь видатного знавця справи особливо цікава для старших і молодших слухачів.

ЗАЯВА „ЛЬВІВ'ЯНКИ" В. АБРОХОВОЇ

„Радянська Україна" з 20 серпня: „Дівчина принесла в обком комсомолу таку заяву: „Прошу послати мене на новобудову країни. Хочу продовжувати славні традиції нашого роду. Мій дід воював на фронтах громадянської війни, моя мати — учасниця Вітчизняної війни; я хочу знайти своє місце на фронті праці".

Так 18-річна Валентина Аброхова з Перемишлянського району стала одним з 200 добровольців, які перші в ювілейному році виїхали з Львівщини на ударні будови країни.

Особливо завидна доля загону, перед яким простелилася путь в місто Ульяновськ — на батьківщину В І. Леніна. Тут львівські комсомольці зводитимуть нові житлові масиви, адміністративні приміщення, заклади культури, підприємства".

Втрачено дальших 6 бомбовиків над Північним В'єтнамом

Голова Південного В'єтнаму ген. Нґуєн Ван Тієу

Сайґон. — У середу 23-го ц.м. втрачено в налетах проти Північного В'єтнаму 6 літаків, в минулий понеділок також бомбовиків а в четвер один — так, що в перших чотирьох днях цього тижня бомбардування Північного В'єтнаму коштувало Америці 13 бомбовиків, приблизно вартости по два мільйони долярів кожний. Сумнішою за матеріяльну втрату була втрата 11-ох молодих висококваліфікованих летунів. Два суперсонічні джетові бомбовики типу „Ф - 4 Фантом" були збиті совєтськими МІҐ-ами, які окружили ті дві машини. Однак з американського боку збито також два такі совєтські джетові літаки. Переможцем, що збив обидва совєтські літаки типу МІҐ під час свого одного налету був 35-річний майор Біллі Джівенс. Північно-в'єтнамські комуністи найзавзятіше боронили проти американських налетів залізничний вузол в Єнвієні. Америкаські літаки вже четвертий день бомбардували залізничні шляхи й летовища у Північному В'єтнамі. На політичному фронті у Південному В'єтнамі — продовжується передвиборча кампанія, яка має закінчитись 3-го вересня ц.р. виборами президента В'єтнамської республіки та виборами сенаторів. Голова Південного В'єтнаму, генерал Нґуєн Ван Тієу, мав виступити на виборчому вічі в місті Рахджія разом із 9-ма цивільними кандидатами, але в останній хвилині відмовився, не захотівши стати на одній плятформі разом із своїм суперником, Трунґом Дінь Дзу, який назвав був генерала Тієу зрадником, що залишив в нещасті свого колишнього приятеля, президента Нґуєна Нґо Дієма, що згинув в перевороті в 1963 р.

В УССР ставлять пам'ятник ковпаківцям, чекістам і піонерам

Київ. — У Яремчі на Станіславщині, тепер Івано-Франківське, незабаром буде встановлено п'ятиметрової висоти, між двох штучних скель, пам'ятник совєтським партизанам Ковпака, які загинули „влітку 1943, коли гітлерівці намагались оточити ковпаківців". Київська „Культура і Життя" з 20 серпня повідомляє, що та постать партизана з автоматом у руці буде вилита із „бетоношкла", а потім облита міддю. Газета зазначає: „Впорядкування площі в Яремчі буде закінчено до 50-річчя Великого Жовтня. До цієї ж дати намічається урочисте відкриття пам'ятника чекістам, що загинули під час громадянської і Великої Вітчизняної воєн. Цей монумент (автори — В. Бородай і А. Ігнащенко) споруджується в Києві на площі Дзержинського. Для нього дуже вдало обране місце: на зеленому острівці між вулицями Червоноармійською і Горького". Скульптор Василь Бородай у Києві закінчив скульптурний портрет у ґраніті французького письменника Оноре де Бальзака, який буде встановлено в м. Бердичеві, біля закритого костелу, де письменник брав шлюб з Е. Ганською. В. Бородаєві замовлено також портрети-рельєфи з карбованої міді кількох піонерів, у тому й Павліка Морозова, який видав большевицькій владі свого батька — ті „пам'ятники" будуть незабаром встановлені в Палаці піонерів у Києві.

НА НАШІЙ, НЕ СВОЇЙ ЗЕМЛІ

(Що пишуть комуністичні газети в Україні)

100-РІЧНА ЖІНКА НА ЧЕРНІГІВЩИНІ ДАЛІ ПРАЦЮЄ НА КОЛГОСПНОМУ ПОЛІ

Київ. — „50-річчя Радянської влади в житті колгоспниці придеснянської артілі імені Шевченка Оксани Миколаївни Скрипко збігається з її власним ювілеєм. І не віриться, що за плечима цієї бадьорої ще бабусі — цілісеньке століття". Газета „Радянська Україна" 12 серпня 1967 р. розповідає, що жителька села Киїнка Оксана Скрипко „всю свою молодость наймитувала у панів" та що вона „доживає віку з невісткою Меланією, якій уже під 70". Онуки і правнуки відвідують часто свою бабусю, яка „почуває себе добре", і коли її відвідував кореспондент „Радянської України", — 100-літня колгоспниця саме повернулась із новочасної панщини — „допомагала жінкам колгоспний льон вибирати". За те бабусю „першою в артілі посвячено в почесні громадяни села Киїнки"...

РОЗБУДОВУЮТЬ МОСТИ НАВКОЛО КИЄВА

Перенаселений Київ, який нараховує тепер понад 1 мільйон 350 тисяч жителів, мусить мати більше мостів, тунелів і переходів. Тому недавно було збудовано міст через Венеційську протоку і, як повідомила „Радянська Україна" з 16 серпня, „незабаром на Трухановому острові, порізаному затоками й рукавами, появиться ще один міст, який зв'яже всі пляжі цього району один з одним. Тепер мостобудівники закінчують споруджувати шляхопровід через залізницю в районі Новоборщагівки, який полегшить мешканцям нового житлового масиву сполучення з центром міста". Крім того, біля заводу „Більшовик", прокладається підземний перехід, бо на вулиці такий великий рух, що тисячі робітників із заводу не можуть вільно вийти з заводської брами. Подібний підземний перехід прокладають і біля ґумового заводу.

ПОМЕРЛА МАРІЯ МУДРАК, ВДОВА ПО ІНЖ. ЮЛІЯНОВІ МУДРАКОВІ

Ню Йорк. — В четвер 24-го серпня ц.р. померла тут на 86-му році життя Марія з Підлісецьких Мудрак, вдова по відомому львівському діячеві між двома світовими війнами, радникові пошти й директорові „Дністра", інж. Юліянові Мудракові. Панахида відбудеться в суботу 26-го серпня ц.р. у похоронному заведенні Петра Яреми при 7-ій вулиці в Ню Йорку, похорон у вівторок, 29-го ц.м. о год. 9:30 ранку з церкви св. Юра на цвинтар Кальварії.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc. at 81-83 Grand St., Jersey City, N.J. 07303
Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.
Subscription Rates: One year $12.00; six months $6.25; three months $3.25. Jersey City & Foreign Rates: One year $14.00; six months $7.50; three months $4.00. For UNA members monthly 65¢.
P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Сліпий кут чи поступ

Годі дивуватись американським громадянам, що вони нетерпеливі у своєму підході до В'єтнамської війни, бо вони ж пам'ятають, що за неповна три з половиною роки Америка розторощила такі мілітарні потуги, як Німеччина Гітлера і Японія, а чомусь і досі не добилась перемоги у маленькому В'єтнамі. Тому, твердять песимісти, тамошня війна зайшла у сліпий кут.

Однак, офіційні американські чинники включно з президентом Джансоном, як і пресові коментатори, що довший час перебували у В'єтнамі й раз-у-раз його відвідують, заперечують песимістам. Вони наводять різні факти на доказ, що як воєнна, так і політична та господарсько - культурна ситуація у Південному В'єтнамі щораз краща і що водночас ситуація в північному В'єтнамі щораз гіршає. Фактом є, вказують фахівці, що в останніх двох роках комуністичні партизани, у великій мірі скріплені регулярним північнов'єтнамським військом, не осягнули ні одної стратегічної перемоги. Дезерція у південнов'єтнамській армії зменшилась, зате дезерція по стороні комуністів надзвичайно збільшилась: якщо в 1965 році було 10.000 комуністичних дезертирів, а в минулому році 20 000, то до кінця цього року буде їх, мабуть, 40.000. Якщо у 1961 р. державного війська і поліції було в Південному В'єтнамі 274.000 душ, то тепер є їх 735.000 і розпочався вишкіл дальших 65.000. Політично — в країні, шарпаній війною та підпільним терором, таки переведено вибори до конституанти, схвалено нову конституцію і таки йдуть вибори президента та членів парляменту. Хоч не викорінено ще корупції й протекціонізму в адміністраційному апараті, хоч лютує інфляція і процвітає чорний ринок, все ж ступнево життя у містах і вересдині краю нормалізується, щораз більше шляхів відкривається для свобідного руху, зростає свідомість легалізму державної влади і потреби відпору терористам.

Все лихо в тому, що й шеф штабу Армії генерал Гарольд К. Джансон, вернувшись минулого тижня з В'єтнаму, ще раз потвердив: годі передбачити, коли буде кінець В'єтнамській війні, і не виключене, що вона може протягнутись ще на довгі роки. Хоч розум диктує потребу мати терпеливість — психологічно зрозуміло, що „сірі люди" тієї терпеливости не мають. Але надія Го Чі Мінга, що Америці „знудиться" воювати у В'єтнамі, напевно не виправдається.

Примусовий примітивізм

Вільна українська преса вже докладно висвітлила стенди павільйону СССР на Світовій Виставці в Монтреалі. Там Україну, яка за розмірами й продукцією займає друге місце в совєтській тюрмі народів, „запхано" в одну скляну коробку з якимись чотирма експонатами, під спільним написом: „Украина, Білорусь, Молдавия"... Україна була в павільйоні СССР лише один день, на показ, немов „потьомкінське село".

Але верцком блюзнірства „інтернаціоналістичної" Москви є найновіший „закордонний контакт" УССР — виступ балетної трупи Київського державного театру, опери та балету ім. Т. Шевченка в Бельгії. Київська „Радянська Україна" з 18 серпня урочисто повідомила, що „українські артисти дадуть у Брюсселі, Антверпені, Остенде кілька концертів, у програмі яких „Лебедине озеро" Чайковського, „Жізель" Адана, „Бахчисарайський фонтан" Асаф'єва і „Шурале" Ярулліна. Раніше київський балет з успіхом виступав в Італії". Московсько - комуністичний цинізм не скінчився на самому репертуарі, в якому немає нічого українського. В Брюсселі відбулась пресконференція, на якій В. Вронський „говорив про продовження театром традицій російської школи клясичного танцю", а „журналістам були представлені такі солісти київського балету": О. Потапова, І. Лукашова, Р. Клявін, В. Парсєгов, В. Некрасов...

Що ж це має спільного з українською культурою навіть у її вимушеному совєтському, спотвореному варіянті? Зроблено це з тим політичним розрахунком, щоб спершу в Італії, а тепер у Бельгії і ще деінде показати закордонним глядачам, що українська культура це те ж саме, що й російська, мовляв, „какая разница"...

За цим принципом Москва „дбає" і про розвиток української культури в УССР, підтримуючи через партію все інтернаціоналістичне або ж російське, а властиву українську культуру зводячи до фольклорного хорово-танцювального рівня, з перекручуванням народних пісень і акробатикою в танцях, з російськими акторами в українських кінофільмах тощо. В той час, як культура народів світу нестримно йде вперед, в СССР Москва штучно загальмовує той процес у підвладних їй неросійських республіках.

Віктор Приходько

ПЕРЕД СВІТОВИМ КОНГРЕСОМ

Нещодавно „Свобода" вмістила репортаж свого кореспондента п. В. Дідюка з Торонта, в Канаді, в якому звернено увагу на збірку що її перевели жиди в цьому місті у зв'язку з подіями в Ізраїлі. Виявляється, що торонтські жиди зібрали два з половиною мільйони, і то протягом якого часу? Чи це тривало місяці чи роки? Нічого подібного, це тривало лише півтори години: точно, як подає кореспондент, 90 хвилин!

З цього приводу дописувач „Свободи" вболіває над нашими, українськими „темпами". Так, у Канаді проголошено з рамени КУК дуже гарну акцію — мільйоновий фонд ім. Тараса Шевченка на виключно національні потреби. Але що ж: справа тягнеться уже біля року, а до того мільйону ще дуже далеко! Хоч, за обрахунком дописувача, у Канаді проживає майже мільйон українців! А в тому ж Торонті недавно відбулась одноденна вулична збірка для Суспільної Служби Українців у Канаді. І що ж, у місті, що нараховує понад 50 тисяч наших громадян, збірка дала лише неповних 4 тисячі долярів!

Над цими фактами треба спинитись. Ми, українці, не раз під оглядом жертвенности порівнюємо себе із жидами, подивляючи їх жертвенність, а нашу, українську, скупість, байдужість чи легковажність. Одначе, це порівняння треба відкинути: загально відомо, що в руках жидів знаходиться поважна частина світової торгівлі, промислу і фінансів. Є це наслідок всього життьового укладу та традицій жидівства, і нам, хліборобській нації, нема чого з ними рівнятись. Ми маємо свою психологію та життьову філософію. Але є нас, українців у вільному світі, біля двох мільйонів, і це така поважна кількість, що при мінімальній, але загальній жертвенності цілком могла б забезпечити широкий розвиток культурно - національного життя, навіть урахуючи певні недостачі та прогалини в культурному процесі на нашій батьківщині.

Бо й справді, підраховуючи „прибутки" наших головних централь, що живуть з національних датків, як УККА, КУК, Державний Центр та Визвольний Фонд, ми маємо разом яких 200 тисяч долярів. Тим часом — підкреслюємо — при мінімальній, але загальній жервенності, наша національна скарбниця у вільному світі дала б рівно в десять разів більше, тобто коло двох мільйонів! Це — при умові мінімальної жертвенности, але, дякувати Богу, серед наших жертводавців маємо людей, що протягом років складають по 10, 25, 50 і 100 долярів. Чи не мали б ці жертвенні громадяни бути прикладом для всієї нашої людности у вільному світі? І чи не могла б жертвенність піднестися з 2-ох до 3-ох і до 5-ох мільйонів? Щоб справді у вільному світі розвинулась і розцвіла наша наука, література, мистецтво, щоб міг з повною силою і авторитетом залунати наш голос проти тяжкого поневолення нашої Батьківщини.

Отже, який висновок?

Організація! Організація і національна дисципліна!

Не маємо комусь заздрити чи на когось нарікати, але мусимо виділити з-посеред себе людей великого організаційного хисту, видатної енергії та найширшої ініціятиви, що поставили б перед собою це величезне завдання. Завдання, у вирішенні якого взяла б участь уся наша спільнота. Після вирішення цього завдання не було б нарікань на нашу бідність, байдужість та скупість, розцвіло б наше життя на еміграції, а наша Батьківщина з гордістю та надією могла б споглядати на свою вільну частину у вільному світі.

Стоїмо перед видатною національною подією — перед Світовим Конгресом Вільних Українців! Як відомо, на видатки для цього Конгресу потрібно 100 тисяч долярів. Отже, вже сьогодні мусимо всі стати єдиним фронтом, щоб негайно зібрати потрібну суму. А для цього в усіх країнах нашого розсіяння — по всіх містах, громадах аж до найменшого поселення — мусимо ми взяти участь у спільній збірковій акції. Мусимо забути про наші непогодження, дружньо та шляхетно вирівняти наші розбіжності і взятися до конкретного діла — створення фінансової бази для реалізації нашого великого національного задуму.

У КИЄВІ НЕ ЗНАЮТЬ, СКІЛЬКИ В УКРАЇНІ ЖИТЕЛІВ

З нагоди „спеціяльного дня УССР" на Світовій Виставці ЕКСПО-67 у Монтреалі, в УССР було надруковано й переслано особливо до ЗДА і Канади, декілька пропагандивно-воєнних брошур. Навіть друковано звичайно на сірому, лавкові папері „Радянська Україна" — вийшла з 22-го серпня на майже крейдяному, з багатокольоровими світлинами. На згаданих світлинах є партійці, науковці, оперні співаки, танцюристи і „пляжниці" в Криму. Кидається у вічі той факт, що так зв. „уряд" УССР та редактори всіх пропагандивних видань „на украинском язике" з 22 серпня 1967 року — не знають, скільки ж у поневоленій Москвою УССР є тепер жителів? Так, у брошурці „Людина з України" на останній сторінці сказано: „5 нарисів не можуть дати уявлення про 45-мільйоновий народ". У брошурці під назв. „Україна в світі" — на стор. 1-ій сказано: „населення в республіці понад 45 мільйонів чоловік"... А в „Радянській Україні" з 22 серпня дописе про народження нової дитини названо: „46 000 000 і ще одна". Зміни числа населення в Україні приходять головно внаслідку масового вивозу до Казахстану й на інші „цілинні" землі, та все-ж дивно, що самому Києві у центральі пропагандивного апарату не знають, скільки людей живе в УССР.

М. Л-ий

ЩО ВЧИНИЛА ОДНА КНИЖКА

(1)

Фінляндія — це одна з найкультурніших і найбільше цивілізованих країн Півночі Европи. В 1950 році було там всього 9% понадп'ятнадцятилітніх, що не вміли читати й писати.

Цікаво, як Фінляндія поборювала неграмотність. Яких 400-500 років фінляндські священики зрозуміли, що для добра й поступу треба якнайбільше грамотних людей. І вони придумали на те добрий спосіб: заявили, що не звінчають нікого, хто не вміє читати або писати. Тож легко уявити собі, з яким завзяттям хлопці й дівчата взялися до азбуки.

Раз на рік священики відвідували кожне село і скликали людей на сходини, щоб довідатися, як іде освітня справа. Збиралися в найбільшій хаті, де молодь мала засвідчити, чи вміє вона читати й писати. І тих молодих людей, які перепадали на такому іспиті, всі присутні брали на сміх. На цих так званих „кінкеріт"-сходинах було доволі що їсти, відбувалися різні забави, тож молодь не вважала науку за щось неприємне. Пізніше фінляндські патріоти почали видавати книжки, в яких закликали народ до боротьби за незалежність батьківщини.

Тепер у столиці Фінляндії, Гельсінкі, є найбільша на всю Европу книгарня. В цій книгарні є стільки полиць, що коли б їх укласти одна за одною, то вони утворили б дорогу на 23 милі завдовжки. Перед другою світовою війною тут продавали книжки шістьма мовами світу. В нормальних часах понад два тисячі бібліотек обслуговують фінів, виявляючи цвою щорку більше ніж п'ять мільйонів книжок. А треба знати, що Фінляндія має всього лише чотири з половиною мільйони населення, отже в пропорції до населення інших країн вони читають і продавали там більше книжок, ніж деінде.

В XII столітті шведи, які вже були християнами, пішли війною проти поганинфінів, і 1154 р. Фінляндія стала частиною шведського королівства. Фіни під володінням Швеції не почували себе невільниками, хоч, звичайно, воліли бути незалежними.

Справжньою школою, якої зазнали фіни під окупацією Швеції, було те, що їхня горішня верства поволі стала переймати шведську мову та шведські звичаї, і за якийсь час по - фінляндськи говорили лише селяни. Отже, лише завдяки селянству збереглася фінляндська мова. Навіть і тепер у Фінляндії є дві урядові мови: фінляндська та шведська, хоч шведів є там всього 8.6%.

Від 1362 року фіни вжили з шведами як з рівними, і могли навіть брати участь у виборах шведського короля. Коли ж у 1435 р. в Швеції створено парлямент, фінам дозволено вислати до столиці своїх послів нарівні з шведами. Багато фінів було вибрано на високі урядові пости, у війську дослужувалися вони високих ранг, бо були завжди добрими воями.

У Фінляндії було тоді чотири суспільні верстви: шляхта, духовенство, купецтво та селянство. Іншими словами, багато раніше, як у більше західних европейських державах скасовано кріпацтво в цій маленькій північній країні, селяни голосували нарівні з аристократією.

Але тривало так не дуже довго. Наполеон проголосив був бльокаду Англії, Швеція до бльокади не прилучилася, і за кару Наполеон загрозив віддати Фінляндію Росії. Фіни воліли належати до Швеції, а не до Росії. Сама думка належати до тієї великої, але некультурної держави, була для фінів жахливою. Вони боронилися всіма силами, але Росія була завеликою силою супроти них і 1809 р. Швеція віддала Фінляндію під владу російських імператорів.

Так почалася найчорніша сторінка в історії Фінляндії. За царя Олександра І вона мала ще давні права, але вже Микола І вирішив покінчити з будь - якими вольностями Фінляндії. Тож всі важливі урядові становища обсаджувано в Фінляндії москалями, і незабаром фіни втратили всякі зв'язки із своїм урядом.

Фінляндські патріоти побачили, що єдиним їх забором проти православних москалів є їх лютеранська релігія. Завдяки тим патріотам у фінляндському народі почалося релігійне відродження.

Бідний кравець Ленрот навчив свого сина Еліяса на лікаря, і Еліяс вибрався у фінляндську провінцію Карелія (шведська назва — Карелія), щоб лікувати бідних селян. Промандрував багато миль пішки, човном, лещатами та саньми і всюди чув, як селяни співали або виголошували з пам'яті свої легенди, в яких розповідалося про славних народних співців, про гарних фінляндських жінок, про історію свого краю. Він записав ті пісні та легенди так, як чув від народу, і 1835 р. видав їх друком під назвою „Калевала", бо три головні особи в цій епопеї були синами Калева, або Фінляндії.

„Калевалу" переклав на українську мову поет і знавець багатьох чужих мов, Агатангел Кримський. Книжка ця вийшла також друком у Львові, накладом „Видавничої Спілки".

(Закінчення буде)

УКРАЇНСЬКІ КОМПОЗИТОРИ ПИШУТЬ НА В'ЄТНАМСЬКІ ТЕМИ

„Літературна Україна" з 8 серпня з захопленням відгукнулась на новий твір киянина Ю. Іщенка „В'єтнамська сюїта", називаючи його „сюїтою незалежности"... Партитуру того твору для симфонічної оркестри вже готує до друку видавництво „Музична Україна". Донецький композитор С. Ратнер також написав „В'єтнамську сюїту", а харків'янин С. Файнтух — пісню „В'єтнамським братам".

ДЕСЯТЬ ДНІВ У КИЄВІ

Оригінал цього листа переслано до редакції з просьбою скреслити в ньому прізвище авторки, що як туристка відвідала Україну, і опустити місця, що мають особистий характер.

Редакція

„Дорогі!

Учора я повернулась із Києва і хочу поділитися з Вами баченим і пережитим. Сам по собі Київ прекрасний, увесь в зелені. Псує настрій те, що рідко чуєш українську мову. Подурілі „хахли". Всі десять днів я зранку відправлялась в мандри по Києву, а ввечері змучена, але задоволена ледве припліталась додому.

Незабутнє враження у мене лишилось від відвідин Печерської Лаври, Софійського Собору, музею Лесі Українки, Тараса Шевченка. Що значить бачити в домовині Літописця Нестора, бачити ту руку, яка більше як 900 років тому писала історію Київської Руси, бачити фотокопію цього твору! Я оглядала ризи Петра Могили, мощі Костянтина, Острозького, мармурову гробницю Ярослава Мудрого. Бачила старовинні чудесні фрески і мозаїку, якими прикрашені собори і храми.

Багато годин я вистояла в музеї Шевченка. Бачила оригінальний документ, по якому даровано Шевченкові волю, портрет Жуковського, який розіграли на льотерії, щоб викупити Шевченка. Є там його олівці, пера, зокрема два гусячі, каламар, пензлі. Не згадую вже про різні видання його творів, його малюнки і гравюри. Переглянула книгу відвідувачів і зрозуміла, з якою любов'ю відносяться мої земляки до свого генія. Один із записів: „Прийшов, Батьку, в твою хату, щоб низенько вклонитися світлому твоєму образові". Підпис.

В музеї Лесі Українки майже цілий день провела. Переходила кімнату за кімнатою, від її дитинства до смерти. Вона мені особливо близька й зрозуміла. Розшукала будинок на Великій Підвальній, де вона колись жила. Була й на Байковому кладовищі, де вона похована. Біля Лесі з одного боку похований її брат Михайло, а з другого батько і мати.

В історичному музеї, між іншими експонатами, є срібний хрест гетьмана Сагайдачного, шапка Богдана Хмельницького.

Розкажу Вам, як екскурсоводи знайомили нас з експонатами: „Ето крест казацкого гетмана Сагайдачного. Его подарил он церкви во отпущение своих грехов, так как в свое время он выступал против России. А здесь похоронени украинские патриоты, казацкий генеральний судья Кочубей і полтавський полковник Іскра. Їх собственноручно казнил измєнік Мазепа за то что, узнав об его измєне, патриоти донеслі Петру І об етом, но ієе не поверил".

А в музеї Шевченка розказали мені таке: „Вчера била здесь доч І. Франко. Прієхала із Канади на екскурсію. В комнате своего отца простояла больше часу". Я спитала екскурсовода: „Скільки ж років приблизно?" — Відповіла: „Она можеє вас вигладіт. А вообще ми все старо виглядім. І удівляться нечєво. Развє мало ми пережили? Ми надєялісь что она чтонібудь ценное подарит по дому отца".

(Закінчення на ст. 3-ій)

З НАШИХ БУДНІВ

ВІНЕЦЬ СВ. АНТОНІЯ

Незнайома мені ближче, а може й знайома, проте не підписана, добра душа, вислала на мою адресу перебиту на машинці „Молитву св. Антонія" такого змісту: „Святий Антонію, молись за наші душі, наше щастя. Дай нам мир, випроси нам благословення, випроси в Бога здоров'я для всієї сім'ї, для наших знайомих і нещасливих".

До молитви або так званого „вінця" долучений такий коментар: „Листа знайдено в печері, а вислано з Південної Америки місіонарем. Лист повинен обійти увесь світ. Одержавши, перепишіть його по черзі 13 днів, і зустріне Тебе велике щастя. Прошу гаряче, не переривай цього вінця. Висилай щодня по одному листові людям, яких знаєш, яким бажаєш щастя..."

Велл, як сказав би мій добрий сусід і земляк з Вібрецького повіту, пан Татух. Такі „Божі листи" чи „вінці св. Антонія" не є жадною новиною, одержували ми їх і раніше, навіть в Старім Краю, та й або їх переписували, або ні. Коли хтось, скажемо, сидить собі на пенсії і не має ніякої іншої морока на голові, а хоче підтримати американську пошту, щоб не збанкрутувала, той може спокійно займатися цим побожним ділом. Кінець кінцем, краще вже переписувати „вінці св. Антонія" ніж купити собі автомата, вилізти на високу вежу і стріляти звідтам на людей, як на горобців...

Що в цьому листі мені не сподобалось, це погрози чи то пак застрашування тих землякїв, які не проявили б охоти продовжувати „вінець". На цю тему читаємо таке: „Один поляк в Аргентині подер цього листа: на 13-ий день втратив сина. Хтось інший, не вислаючи листа, загинув в автомобільній катастрофі. А один виграв (очевидно — на льотереї) триста тисяч!"

З останнього важко догадатись, чи та виграна за вислання чи за розірвання „віночка", чи нагорода за його продовжування... Так чи так, цей трюк з льотерією мене не бере, бо скажу вам щиру правду, що не маю щастя до льотерій і кінця його не має! Коли куплю квиток на якесь доброчинне здирство, то знаю наперед, що нічого не виграю, ані телевізора, ані тилосипеда, ані ж не зраджую за спортову автомашину! За все своє гумористичне життя, в якому, за словами поета, вже „більше сподівань і менше сподівань", я виграв лише раз, у Львові, на фестині в Луговому городі... сильничку вартости 5-ти гривень, закупивши десять „льосів" (по-нашому — тікетів) за два польські злоті!

На жаль, не маю я такого щастя до виграшів, як мій національний друг, Томко Кордуба з Ірвінґтону. Той на кожній льотерії, на кожному пікніку мусить обов'язково щось виграти! Хіба з того горя та печалі перепишу на машинці „вінок св. Антонія" і вишлю йому, Томкові. Нехай уже там його зустріне велике щастя: головний виграш — сто тисяч долярів на нюйоркській стейтовій льотерії!

Ікер

Михайло Данилюк

ПОВСТАНСЬКИЙ ЗАПИСНИК

(41)

Ішов сорок третій повною ходою.

По селах люди шепотіли, що рік цей кров розілле. Ворожили, на досвітках оповідали про ікону, що обновилась і плакала сльозами; про Матір Божу в Лаврі, що на акафісті раптом посумніла; вслухалися у гомін дзвону почаївського монастиря і говорили, що він якийсь глухий, таємний і сумний...

У Дунаєві, це вже третій день, немов на революцію заноситься. Під церквою хтось перестерігав, щоб цілий тиждень люди не кидали села, а вечорами хоч надворі, тримаючись осторонь шляху.

Дядько Хома команду перебрав.

Дядько Хома — неначе генерал. Ночами видно його тінь по вулицях, на хуторах. Десь зникав у лісі, десь їздив попід Гостру гору, під школою якісь накази таємно роздавав. Сьогодні, серед гурту незнаних лиць, на Ікві під містком щось майстрував. Трос хлопців скочили на кригу, а решта лишилися на мості. Щось прикладали, щось в'язали, а потім дроти провели.

Сьогодні, мабуть, це той день.

∴

Трьома шляхами в Дунаїв під вечір котилися вози. На конях показались вершники. Незнані, в бурках, гунях, коротких кожухах. Таємні і грізні.

Але таємницю люди знали. Дядько ж Хома не витримав, щоб не похвалитись: у нього, десь на хуторах, буде нарада партизанів.

Шлях на Почаїв замкнули два „максими" і двадцяток хлопців. Шлях на Крем'янець — підмінований місток, що там дроти провели. На Куликів, через поля — поставили три „діхтярі".

Вліпивши носи в мокрі шибки, заклякли діти по хатах. Жінки христились, а деякі батьки пам'ять відсвіжували: в якій межі, під яким дубом набої закопали, коли то змащували в обрізанах замки...

Вечірній дим із коминів лягав на Дунаїв, котився на Ікву, застеляв шлях. А в село трьома шляхами з'їжджались вози. В повітрі пахло зброєю.

∴

Нарада відбувалась у Хоминій стодолі. Бо ж хата всіх не вмістила б.

Тут були: бойові, військові — зі своїми штабами, помічниками, посильними. Зі своїми мріями, завзяттям. Із очима, задивленими в невідому ніч.

Тут був увесь зворушений Крем'янецький повіт: з Почаєва — Нечай і Тріска, з Білозірки — Чорний, з Угорська із чотирма тачанками — Вихор, із Катербурга — Граб, із Вишневця — Василь, з Бирилець — Залізняк, з Дедеркал — Матвій, з Шумська — Байда, а з Ланівець — невловимий Байбак.

Бунчужний Лисий під'їхав бричкою. Рвонув віжки, закинув батога, розставив руки:

— Гей, здорові хлопці! Ось вам начальство. Наради починать пора.

За ним зійшли — начальник штабу, сотник Орлик, а далі сам військовий командант.

У стодолі, з бальки звисали ліхтарі. На току — стіл сосновий, на ньому мапа. Хома поставив каламар. Грицько — це його син — приніс відро березового соку, запряженого спаленим ячменем. Хтось уніс лави. Брязкали шаблі і рушниці, скинуті в кутку на сіно. Потім хтось сказав:

— Побратими!

На хуторі, в Хоми — нарада почалась...

∴

Усі палко говорили. Блищали очі, кулаки стукали об стіл і віддих юнаків ставав гарячим. Іскрились у словах. Один наперед одного:

— Вивозять молодь!

— Грабують хліб!

— Червоні партизани з Шепетівки йдуть. Завалять нас.

— Німці палять села. Народ стріляють!

— Чого нам ждати?

— Коли дасте наказ?

— Де сховатись втікачів із ешелонів і тюрем?

— У нас хватить зброї!

— Хлопці рвуться!

— Нам треба захищати батьківщину!

— За наш народ у кожну мить підем!

— Ми кинули вже карти, — це повітовий командант, — і нам ховатись ніде. Вже за кілька день піде в ліс поліція. Повіт на ноги став. Нам треба будувати базу. Коли б ми всі з'єднались — ми сили мали б на полк. Покищо поставимо чотири сотні в ліс, а решта — із кожного шляху, містка, села, присілка, байраку, ставка і узлісся — зробити бойові сердині. Вагнет есеса попербити, загнати їм у спину...

Увага! КАРТЕРЕТ, Н. Дж. ЗАПРОШЕННЯ!

31-ий УКРАЇНСЬКИЙ ПРАВОСЛАВНИЙ ДЕНЬ

Неділя, 3-го вересня 1967 р.

В УКРАЇНСЬКОМУ ГРОМАДСЬКОМУ ОСЕРЕДКУ

681-691 Roosevelt Avenue, Carteret, N.J.

Початок в год. 2-ій по пол. Вступ $1.00

ГРОМАДА ГОСТЯМ РАДА!

З НАГОДИ

ЗОНАЛЬНОЇ ЗУСТРІЧІ ВІДДІЛІВ МУНО-МУН

з Вінніпеґу, Форт-Вілліяму, Шикаґо й Твін-Сіті

в суботу, 2-го вересня 1967 року

— відбудеться —

З А Б А В А

в УКРАЇНСЬКО-АМЕРИКАНСЬКОМУ ДОМІ в Міннеаполісі. Початок о 8:00 год. веч.

Наступного дня в неділю, 3-го вересня

о год. 6:00 по пол. відбудеться вперше в Твін-Сіті в авдиторії EDISON HIGH SCHOOL 700 22nd Avenue, NE, Minneapolis

К О Н Ц Е Р Т

у виконанні

ШИКАҐІВСЬКОЇ ДУХОВОЇ ОРКЕСТРИ

та виступи мистецьких Ансамблів інших Осередків.

Запрошується усе Громадянсто Твін Сіті, а зокрема нашу Молодь і дітей.

ДІЛОВИЙ КОМІТЕТ

ОБ'ЄДНАННЯ ДЕМОКРАТИЧНОЇ УКРАЇНСЬКОЇ МОЛОДІ

Головна Управа

ЗАПРОШЕННЯ

Головна Управа ОДУМ-у в США запрошує Українську Молодь та Громадянство на черговий

17-ий З'ЇЗД ОДУМ-У в США

який відбудеться в СУБОТУ й НЕДІЛЮ

2-го й 3-го вересня 1967 року

на ОСЕЛІ „КИЇВ" в АККОРД, Н. Й.

ПРОГРАМА З'ЇЗДУ:

Субота, 2-го вересня 1967 р.

12:00-2:00 Реєстрація делеґатів і гостей.

2:00-6:00 Пленарні наради, в часі яких п. **Микола Дзябенко** виголосить доповідь на тему: **Основа ОДУМ-у та його ідеологія.**

6:30-8:00 Спільна вечеря.

8:30 **ЗАБАВА**

Неділя, 3-го вересня 1967 р.

10:00 Польова Служба Божа

2:00-5:00 Спортові змагання

7:30 КОНЦЕРТ

9:00 ВАТРА

Головна Управа ОДУМ-у закликає Українську Молодь та шановне Громадянство масово прибути на З'їзд, познайомитися з нашими успіхами та проблемами, і живою участю засвідчити, що організоване життя української молоді для нас не є байдуже.

ДО МИЛОЇ ЗУСТРІЧІ НА З'ЇЗДІ.

Головна Управа та Центральний Комітет ОДУМ-у в США

Accord, New York

ODUM Resort Kyiv.

Головна Управа

СПІЛКИ УКРАЇНСЬКОЇ МОЛОДІ АМЕРИКИ, ІНК.

Повідомляємо все Українське Громадянство, що

XVI

Всеамериканський Маніфестаційний

ЗДВИГ СУМА - Схід

— відбудеться —

на Оселі СУМА в Елленвіл, Н. Й.

в днях 1, 2, 3 і 4-го вересня 1967 р.

Здвиг проходитиме під кличем „ЖИВИ УКРАЇНО В ДУМКАХ, СЕРЦЯХ І ЧИНАХ"! та відмічатиме річниці:

50-ліття Української Національної Революції і 25-ліття створення Української Повстанської Армії

ПРОГРАМА ЗДВИГУ:

П'ятниця, 1-го вересня:

8:00-10:00 рано — Приїзд і реєстрація Старших Юначок, які візьмуть участь у вільноручних вправах.

10:00- 8:00 веч. — Заняття в таборі.

8:30-10:30 — Сумівська Ватра.

Субота, 2-го вересня

8:00-12:00 — Зголошення і реєстрація учасників Здвигу.

10:00-12:00 — Генеральна проба вільноручних вправ.

12:00- 1:30 — Обідова Перерва.

1:30- 2:30 — Відкриття Здвигу.

2:30- 6:30 — Елімінаційні Спортові змагання.

6:30- 7:30 — Вечеря.

7:30- 9:30 — Концерт кращих мистецьких з'єднань СУМА.

9:30- 2:00 — Забава.

10:30 — Нічна тиша для Молодшого Юнацтва.

12:00 — Нічна тиша для Старшого Юнацтва.

Неділя, 3-го вересня:

7:00- 7:30 — Вставання і рання руханка.

7:30- 8:00 — Миття і порядкування в приміщеннях.

8:00- 9:00 — Ранній Апель.

9:00-10:00 — Снідання.

10:00-11:00 — Богослуження.

11:00-12:00 — Маніфестаційна Частина.

12:00- 1:30 — Обідова Перерва.

1:30- 2:30 — Вільноручні Вправи.

2:30- 5:30 — Фінальні спортові змагання.

5:30- 6:00 — Корисна розвага.

5:30- 7:00 — Попис сумівських самодіяльних гуртків.

7:00- 8:00 — Вечеря.

8:00- 9:00 — Роздача нагород і закриття Здвигу.

9:00- 2:00 — Забава.

10:30 — Нічна тиша для Молодшого Юнацтва.

12:00 — Нічна тиша для Старшого Юнацтва.

Понеділок, 4-го вересня:

8:00- 8:30 — Вставання і рання руханка.

8:30- 9:30 — Снідання.

9:30-10:30 — Звивання табору.

11:00 — Закриття табору, роз'їзд домів, дозвілля.

По додаткові інформації в справі Здвигу, просимо голоситись до місцевих Осередків СУМА.

ЮВІЛЕЙНІ СВЯТКУВАННЯ УКРАЇНСЬКОЇ НАЦІОНАЛЬНОЇ РЕВОЛЮЦІЇ ПІД ПАТРОНАТОМ ПРЕДСТАВНИЦТВА ВО УНРАДИ

Союз Ветеранів Українського Резистансу

— влаштовує —

на ОСЕЛІ ім. ОЛЕГА ОЛЬЖИЧА в ЛІГАЙТОНІ, Па.

в днях великого кінця тижня

„СВЯТА ПРАЦІ" 2, 3, 4-го ВЕРЕСНЯ 1967 РОКУ

„ВІДЗНАЧЕННЯ 50-ТИРІЧЧЯ УКРАЇНСЬКОЇ НАЦІОНАЛЬНОЇ РЕВОЛЮЦІЇ, ВІДНОВЛЕННЯ ДЕРЖАВНОСТИ, та 25-ТИРІЧЧЯ УПА і ПОХІДНИХ ГРУП ОУН"

а) У програмі святкувань беруть участь: **Пані Оля Білозор-Цегельська, п. Теофіль Бак-Бойчук, д-р проф. Петро Стерчо, ред. Андрій Шекерик-Доників, от. Тарас Бульба-Боровець**, ряд особистостей **Представництва ВО УНРади**, та з американського світу: **Mr. William C. Rybak; Mr. John Pezak, Mr. Joseph Sennoff** — all Members House of Representatives Commonwealth of Pennsylv.

б) **„Українська танцювальна група"** з Асторії, Н. Й. під пров. **Е. Оприско.**

в) Висвітлення 3-ох вільмів, праці п. Я. Кулинича: 1) **Шляхом Кобзаревої Слави;** 2) **Від Митрополита до Кардинала** і 3) **Свячення Каплиці на Оселі ім. О. Ольжича**, відбуватиметься у триденних святкуваннях.

г) Головну Програму в неділю, попередять: **Богослуження-Молебні в намірені Українського Народу і Його Національної Державности:**

Година 10:30 перед пол. в **Обряді УАПЦеркви** і їх відправляє о. прот. **Андрій Двораківський** в сослуженні інших священослужителів:

Година 12:00 в полудне в **Обряді УКЦеркви** і їх відправляє о. парох **Тома Барилак при співучасті других священиків.**

ґ) **Святочний Бенкет** — неділя, год. 7-ма вечора.

д) Товариська Зустріч Підпільників, Партизан і Похідників у **Суботу вечором — з Забавою.**

Все Українське Громадянство, як і всі Українські Організації до ласкавої участи і з привітами запрошує

Головна Команда СВУР

Видатні успіхи молодої української піяністки в Бразилії

Куритиба, Парана. — Український тижневик „Праця" помістив у числі з 11-го травня ц. р. цікавий репортаж про досягнення молодої української піяністки в Бразилії, Ляриси Борушенкової, який з незначними скороченнями передруковуємо.

„П-і Ляриса Борушенко Моро свої музичні студії закінчила в Паранській Школі Музики і Красних Штук в Куритибі, включно із дворічним курсом віртуозности-майстерности під керівництвом проф. п-ні Рене Деврен Франк. На конкурсі урядженому тією ж школою 1965 р наша піяністка отримала золоту медалю за оригінальну інтерпретацію музичних творів Баха. В наступному році, цебто 1966-му, брала участь у всебразилійському конкурсі піяна в Багії, де її заклясифіковано до предфінальних мистецьких змагань за першенство. В тих передфінальних виступах здобула вона 2-ге місце між 14-ма клясифікованими піяністами. Трохи перед тим, того самого року, в січні брала участь як стипендистка у 16-му інтернаціональному вакаційному курсі „Про Арте" в Ріо де Жанейро, де студіювала із Гомером Маґаляйнс. Мала теж признані стипендії на курсах музичної інтерпретації, провадженних визначним піяністом Жак Клайн у 1961 і 1962 роках, як також у 1962 і 1963 роках в Терезополіс (коло Ріо де Жанейро) на 12-му і 13-му інтернаціональних вакаційних курсах „Про Арте", де працювала з визначними силами бразилійськими, англійськими та німецькими. У 1964 р. брала участь також як стипендистка у 5-му музичному семінарі в Порто Алеґре (стол. штату Ріо Ґранде до Сул) під керівництвом славного проф. і піяніста Арналда Естрела. — Під цю ж пору студіює в Куритибі під керівництвом піяністки Генрікети Пенідо Монтейро Ґарзес Дуарте.

П-і Ляриса Борушенко вже проявилася успішними концертами в різних бразилійських столицях і містах; Куритибі, Порто Алеґре, Бело Горізонте, Ріо де Жанейро, Терезополіс, Кампінас, по містах штату Парани, останньо ж у Паранаґві, 7 березня ц. р.

П-і Ляриса це дочка наших чільних громадських діячів: п-ства Павла й Іванни Середницьких Борушенко, з Куритиби. Роджена 28 червня 1944 р. в Шлеску, тобто вже на еміграції. Її батько п. Павло Борушенко є державним урядовцем, водним інженером. Під цю пору реґулює Ріо дас Антас в Іраті. Передтим започаткував тунель для гідроелектричного заводу в Капіварі-Кашоейра, працював там два роки, а тепер за його пляном ідуть дальші праці. Дописує до українських газет, а теж і до бразилійських про українські справи. В „Газета до Пово" з 22. III. 1967 під загол. „ДНОС ретіфіка Ріо дас Антас ем Іраті" (без підпису) п. інж. П. Борушенко між іншим гарно згадує про Отців Василіян, їхню працю, та про п. Петра Хому з Іратів. Є він практикуючим членом українсько-католицької Церкви, кружка Приятелів ЧСВВ та членом Х. О. Союзу — А мати Ляриси — п-і Іванна Борушенко з роду Середницька, це фахова учителька, активна членка т-ства Марійської Дружини Пань в Куритибі, членка Жіночої Секції при ХОС-і, знаходиться в Управі обох товариств, дає багато всяких рефератів на релегійні й громадські теми, також підготовляла з'їзд СФУЖО, котрий відбувся в Куритибі 24 червня ц.р. Сестра ж Ляриси — панна Оксана, закінчила філософію, здобула конкурс та іменована професоркою гімназії в Куритибі, працює в СЕК (Секретарія да Едукасон і Культура), де є шефом секції Департаменту Культури. Видає наукові розвідки в паранськo-університетських виданнях, є пресовою референткою і приготовляється до докторату — пише наукову працю про „Українську Еміґрацію в Бразилії".

● **Лондонський „Таймс" приніс статтю**, в якій твердить, що в американській армії, стаціонованій в Західній Німеччині, є високий відсоток дезертирів. Речник тієї армії спростував, що на 200.000 американських вояків в Европі є тепер 338 вояків, що їх місце перебування не відоме.

ДЕСЯТЬ ДНІВ У КИЄВІ

(Закінчення зі стор. 2-ої)

зея, в комнату Франко. Но она нічєво не подаріла. А сєводня утром я слихала по радіо, что Львовскому музею она нєсколько цєнних вєщей своєго отца подаріла. Как ви думаєте, почему она нам еті вєщи нє подаріла?". Я сказала: „Не знаю". А далі: „В кніґє отзивов она оставіла запись: „Най живе і процвітає Україна". Замєтьтє: нє „хай живе", а „най живе". І не „Радянська Україна" а просто „Україна". Єслі хотітє, посмотрітє в кніґє ету запись". Я пішла подивитись, але тої книги на столі вже не було.

Була я ще в недалекому селі С. Там переконалась, що ми дійсно один народ. Всюди вишивки, а на покуті — ікони. Правда, в одній хаті разом з іконами портрет Леніна. Питаюся, чи не сваряться боги з Леніним? Сміються. Так треба, кажуть. Для певности. Але п'ють страшно. Мороз іде по шкірі, дивлячись, як вони ковтають самогон. Оглядала кладовище на селі. Воно все в хрестах. А в старих бабусь по кілька хрестів на шиї..."

Замість квітів на свіжу могилу

бл. п.

МАГДАЛИНИ з АНДРІЙОВИЧІВ КАЛЬБА

на Український Католицький Університет у Римі

зложили:

Стефанія і Витовт БОДНАРІ	10 дол.
Марія і Петро МАЖАКИ	10 дол.
Михайлина і Мирослав ЮРЧУКИ	10 дол.

Амстердам, Н. Й.

✝

Ділимося сумною вісткою з Рідними, Приятелями та Знайомими, що дня 13-го серпня 1967 р. в Шикаґо, Ілл. на 73-му році життя відійшов від нас у Вічність наш Найдорожчий

МУЖ, ТАТО, ДІДУСЬ, ДЯДЬКО І БРАТ

Сл. п. ЮРІЙ ТАТАРІВ

бувший член Державної Української Капелі Кошиця

Похорон відбувся 16 серпня 1967 р. з катедри св. Володимира у Шикаґо, Ілл.

Похоронні відправи довершив Митр. Прот. о. Федір Білецький, Настоятель Катедрального Собору у Шикаґо, Ілл.

Під час Парастасу співав Катедральний Хор під урудою проф. Івана Трехлого.

У глибокому смутку:

ДОМНІКІЯ — дружина

МИРОСЛАВ — син з дружиною і дітьми

ВОЛОДИМИР — син з дружиною і дітьми

ЛЕОНІД — брат з дружиною АННОЮ

АННА ЧЕПКО — сестра з мужем ВОЛОДИМИРОМ

НІНА ДЕШОВ — племінниця з мужем АЛЕКСАНДРОМ і дітьми

ДАНИЛО ДЕМЯНОВСЬКИЙ — племінник з дружиною, та

РІДНЯ в УКРАЇНІ

ВІЧНАЯ ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

✝

Ділимося сумною вісткою, що в середу, 23 серпня 1967 р. відійшла від нас у Вічність наша Найдорожча

МАМА, СЕСТРА, БАБУНЯ І ПРАБАБУНЯ

бл. п. МАРІЯ ҐРУСКЕВИЧ

З ДОМУ ҐРОСС

Тіло Покійної находиться в похоронному заведенні Петра Яреми, при 129 Іст 7-ій вул. в Ню Йорку.

ПАНАХИДА — в п'ятницю, 25 ц. м. в цьому ж похоронному заведенню.

ПОХОРОН — в суботу, 26 серпня 1967 р. о год. 9:30 ранку з української католицької церкви св. Юрія на цвинтар св. Івана.

Горем прибиті:

АННА ДЕВАНЕЙ — донька

ПАТРИК — внук

КАНДЕЙС, ЛИНН, ТЕРЕНСІ, ХРИСТИНА і ПАТРИЦІЯ — правнуки

МИХАЙЛО і ФРЕНК ЗАПКА — брати

ЮЛІЯ РЕДКЛІФ — сестра

П О Д Я К А

З Волі Всевишнього відійшла у Вічність наша Дорога Дружина і Мати

бл. п. АМАЛІЯ з МОДРИЦЬКИХ РУБЕЛЬ

Почуваємося до обов'язку зложити прилюдну подяку: Всечеснійшим Отцям М. Збирові, А. Мельникові і А. Трешньовському за відправлення Панахиди та похоронів. О. Пароховi М. Збирові окремо дякуємо за зворушливі прощальні слова в церкві св. о. Николая у Філядельфії. Панам мґр. Р. Книшові та проф. С. Подоляковi складаємо подяку за співучасть у церковних відправах.

Дякуємо пані Лідії Бурачинській — референтці „Нашого Життя" за спомин про Покійну та за участь Делеґації Комбатантів під проводом п. М. Алексевича у Панахиді.

Зокрема щиро дякуємо 10-му Відділові Союзу Українок у Філядельфії, який під керівництвом пані Наталії Лопатинської улаштував обід по похоронах.

Складаємо подяку за вислови співчуття від слідуючих організацій: УККА, Відділ Філядельфія — д-р Б. Гнатюк, СФУЖО — пані д-р Н. Пазуняк і від Окружної Ради Відділів СУА — пані О. Рак.

Дорогій Родині, Приятелям і Знайомим сердечно дякуємо за участь в Панахиді та похоронах, за пожертви на Служби Божі та добродійні цілі та за надіслані вислови співчуття.

ІВАН — муж

ЯРОСЛАВ і ЯРОСЛАВА — син з дружиною

КАРПАТСЬКИЙ ЛЕЩЕТАРСЬКИЙ КЛЮБ в НЮ ЙОРКУ

— влаштовує —

в днях 2-го, 3-го і 4-го вересня 1967 року

на кортах „СОЮЗІВКИ"

ТЕНІСОВІ ЗМАГАННЯ

за індивідуальні першості

УКРАЇНСЬКОЇ СПОРТОВОЇ ЦЕНТРАЛІ АМЕРИКИ і КАНАДИ на рік 1967

І ЗА ЧАШІ

УНСОЮЗУ, „СОЮЗІВКИ", „СВОБОДИ", „УКРАЇНСЬКОГО ТИЖНЕВИКА" і п-ні М. ДУШНИК

в поодинокій грі:

ЖІНОК — ЧОЛОВІКІВ — СЕНЬЙОРІВ ЮНАЧОК — ЮНАКІВ

У змаганнях можуть брати участь **змагуни** (-ки), яких Т-ва є членами УСЦАК.

Зголошення до змагань **враз із вписовим по $2.50** від змагуна приймає:

Mr. Bohdan RAK
43-21 49th Street, Long Island City, N.Y. 11104
Телефон: TW 8-7685

до 28-го серпня 1967 р. Додаткових зголошень перед початком змагань не приймається, бо льосування відбудеться перед змаганнями на засіданні Комісії змагань на Союзівці, в п'ятницю 1-го вересня вечером.

Спортові Т-ва виготовлять прапорці у красках свойого Т-ва у виді прямокутника (2 х 3 стопи) і передадуть їх проводові змагань. Побідники турнірів одержать нагороди та грамоти.

Збірка всіх змагунів **в суботу, 2-го вересня 1967 року у „Веселці" — в год. 9-ій ранку, точно.**

на басейні „СОЮЗІВКИ"

ПЛАВАЦЬКІ ЗМАГАННЯ

ЖІНОК — ЧОЛОВІКІВ — ЮНАЧОК і ЮНАКІВ

за ПЕРШОСТІ УСЦАК-у, за мандрівну чашу УНСОЮЗУ у дружиновому точкуванні та за медалі УНСОЮЗУ

у слідуючих конкуренціях:

Чоловіки: 50 м. стилем довільним
100 м. стилем довільним
100 м. стилем грудним
4 х 50 м. гінці (стилем довільним)
4 х 50 м. гінці (змінним стилем)

Юнаки (12-16) 50 м. стилем довільним

Хлопці (8-12) 25 м. стилем довільним

Жінки: 50 м. стилем довільним

Юначки (12-15) 50 м. стилем довільним

Дівчата (8-12) 25 м. стилем довільним

Зголошення до змагань приймає гол. суддя Яр Рубель від год. 1 по пол. **в суботу, 2-го вересня,** коло басейну; початок змагань 4 по пол.

Фінали: неділя, 3-го вересня, год. 4 по пол.

Клюбове точкування системою 5-3-1 (гінці 10-6-2).

Змагуни (-ки) подбають про замовлення нічлігів на „Союзівці" на час змагань: "SOYUZIVKA", Ukrainian National Association Estate, Kerhonkson, N.Y. Тел.: (914) 626-5641

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНСОЮЗУ

СУБОТА, 9-го ВЕРЕСНЯ 1967 р.

БРУКЛИН, Н.Й. Квартальні збори Т-ва Б. Хмельницького — 158 Відд. о год. 8-ій веч. в УНДомі при 216-218 Grand Street. Проситься вирівняти залеглі вкладки та заплатити розмети за померших членів. — Ю. Сокол, предс., М. Кіт, рек. секр.

НЕДІЛЯ, 10-го ВЕРЕСНЯ 1967 р.

РАЧЕСТЕР, Н. Й. Місячні збори Т-ва Запорожська Січ — 367 Відд. о год. 1:30 по пол. в Укр. Амер. Клюбі. — П. Дзюба, гол., Т. Песко, касир, В. Попович, секр.

ОГЛЯД ГОСПОДАРКИ УККА ЗА ПЕРШЕ ПІВРІЧЧЯ 1967 РОКУ

(Приходи і видатки за час від 1. I. 1967 р. до 30. VI. 1967 р.)

ПРИХОДИ

I. УНФОНД:		
а) Індивідуальні вплати	17,431.26	
б) Вплати через ООЧСУ	10,000.00	
в) Вкладки від Організацій	4,056.04	
г) Спеціяльні датки	712.47	32,199.77
II. ВПЛАТИ НА ВИДАВНИЦТВО:		
а) „Український Квартальник"	1,042.75	
б) „Український Бюлетень"	24.20	
в) Книжки	184.00	1,250.95
III. ІНШІ ВПЛАТИ:		
а) На Дім УККА	320.00	
б) Фонд Публікацій	15.00	
в) На СКВУ	20.00	
г) Інші вплиби	114.36	469.36
IV. ОГОЛОШЕННЯ:		40.00
V. ПЕРЕНОС з ОЩАДНОСТЕВОГО КОНТА на ЧЕКОВЕ:		7,000.00
VI. ЧУЖІ ФОНДИ:		238.31
РАЗОМ:		41,198.39
ВІДСОТОК для ВІДДІЛІВ:		839.35
КАСА НЕТТО:		40,359.04

ВИДАТКИ

I. АДМІНІСТРАТИВНІ ВИДАТКИ: (Платні, подорожі, канцелярські видатки, ремонт канцелярійних машинок і інше)		11,985.05
II. ОБЕЗПЕЧЕННЯ і ПОДАТКИ:		11,187.40
III. ПОЛІТИЧНА ДІЯЛЬНІСТЬ:		
а) Бюро у Вашингтоні	3,000.00	
б) Завідання Екзекутиви	1,652.42	
в) Спеціяльні акції	617.95	5,270.37
IV. ЧИНШ:		1,250.00
V. ТЕЛЕФОН:		702.05
VI. ПОШТОВІ ВИДАТКИ:		836.00
VII. ІСТОРИЧНА ҐАЛЕРІЯ ОБРАЗІВ:		109.24
VIII. ВИДАВНИЦТВО:		
а) „Український Квартальник"	2,137.54	
б) „Український Бюлетень"	3,500.60	
в) Книжки	3,273.64	
г) Адресар і інше	273.60	9,185.38
IX. СУСПІЛЬНА ДОПОМОГА:		588.60
X. ДАТКИ на КУЛЬТУРНІ ЦІЛІ:		477.00
XI. ОГОЛОШЕННЯ:		159.50
XII. ЗА ВИМІНУ ЧЕКІВ: (різниця у валюті і обслуга)		23.67
XIII. ВИПЛАТИ,ПОВ'ЯЗАНІ із СКВУ		2,137.19
XIV. ВИПЛАТИ з ЧУЖИХ ФОНДІВ:		344.89
XV. ІНШІ ВИПЛАТИ і ЗВОРОТИ:		2,609.40
XVI. ПЕРЕДАНО на ОЩАДНОСТЕВЕ КОНТО:		10,000.00
XVII. НА КОНТО „ФОНД ДОМУ УККА":		5,250.00
РАЗОМ:		52,115.74

СЕРЖАНТ МОРСЬКОЇ ПІХОТИ ДІСТАВ „МЕДАЛЮ ЧЕСТИ"

Сержант морської піхоти Джіммі Голл з Барлінґтону, Айова, отримав кілька днів тому на спеціяльній церемонії у Білому Домі з рук президента Джансона найвищу американську нагороду „Медалю Чести" за вийняткову хоробрість і притомність ума, які він виявив, як командант 18-членної стежної чоти, що її окружив цілий курінь озброєних до зубів комуністів у В'єтнамі в червні минулого року. Битва тривала круглу ніч і з тієї чоти згинуло 7 вояків, але 11 таки були в живих, коли аж ранком наспіла їм відсіч. На світлині бачимо сержанта Джіммі Голла, як він, безпосередньо після отримання Медалі Чести вдоволено оповідає про ту битву, прославляючи „своїх хлопців".

СТАН КАСИ на 1-е липня 1967 р.

Стан на 1-е січня 1967 р.	13,059.04
Депозити за час 1. I. - 30. VI. 1967 р.	40,359.04
Разом:	53,419.03
Видатки:	52,115.74
Стан Каси на 1-е липня 1967 р.	1,303.29

Стан Фонду Купна Дому УККА виносив на 1. I. 1967 р.	30,274.37
В першому півріччі переведено до нього і дочислено банкові відсотки	5,897.84
Стан на 1-е липня 1967 р.	36,172.21

Ця сума є зденонована в банках і Кредитовій Кооперативі „САМОПОМІЧ" в Ню Йорку.

ВИДАННЯ УККА В 1966 р.

А. Періодичні: „Український Квартальник" — 4 числа,

„Український Бюлетень" — 12 чисел, (Оба видання англомовні).

„Конґресові Вісті" — 4 числа.

Б. Книжки: „Жиди і Українці" — збірник статтей ст. 200.

„Український Квартальник" — індекс за роки 1944 - 1964, ст. 80.

„Відзначення 22-го Січня в Конґресі ЗДА" в 1966 р. Відбитка з Конґресових Рекордів, ст. 76.

„Тиждень Поневолених Народів" — збірник промов і статтей з відзначення Тижня Поневолених Націй в 1966 р., ст. 316.

„Звідомлення із праці УККА за час від VIII-ої до IX-ої Конвенцій" — рр. 1962 - 1966, ст. 200.

Три відбитки статтей проф. Л. Добрянського з „Українського Квартальника", в накладі 3,000 примірників.

ВИДАННЯ УККА В 1967 р.

А. Періодичні виходять нормально.

Б. Книжки: „Україна і Росія", д-ра Матвія Стахова — (1917 - 1918)

„Відзначення 22-го Січня в Конґресі ЗДА в 1967 р." — ст. 72.

11 Загальні Збори КоДУС-у в Парижі

Париж. — 10 червня 1967 р. тут відбулися одинадцяті звичайні Загальні Збори Комісії Допомоги Українському Студентству (КоДУС). Збори обрали Президію у складі: голови, проф. д-ра В Янева і секретаря, п. Т. Волошина. Звідомлення з діяльности управи за звітний час зробив голова КоДУС-у, проф. О. Кульчицький. У зв'язку з Світовим Конґресом Вільних Українців перед КоДУС-ом стоятиме питання фінансового забезпечення допомогово-виховної діяльности на дальші поконґресові роки. Конґрес має у своїй програмі справу забезпечення фондами наших виховних й допомогових організацій. Чимраз більше є познак, що допомогова діяльність КоДУС-у повинна поширитися на забезпечення відповідними стипендіями молодших науковців.

Доповідь Контрольної Комісії з признанням за працю управи і з пропозицією схвалити її діяльність, прочитав голова Контр. Комісії, проф. В. Янів. Збори одноголосно затвердили звіт Контрольної Комісії і уділили абсолюторію уступаючій управі та прийняли резолюції. Від Виборчої Комісії, інж. А. Жуковський запропонував обрати управу у дотеперішньому складі: голова, проф. О. Кульчицький, заступники голови, інж. М. Маслов і м-ґ Ю. Костюк, фінансовий референт о. шамбелян М. Левенець, секретар, Т. Волошин, та члени: інж. О. Мельникович і представник студентства. Збори одноголосно затвердили цю пропозицію та схвалили плян праці на наступний шкільний рік.

Комісія Допомоги Українському Студентству

ТАРЗАН, Ч. 5861. В'язень втікає!

Коли поїзд вийшов із тунелю, непритомний детектив лежав, немов би заснув... Ніхто не підозрівав нічого.

Швидко, стривожений в'язень знайшов ключі від ручних кайдан...

А тоді, на першій зупинці, він вийшов із поїзду і принагідно всів до іншого, що мав їхати назад до міста!